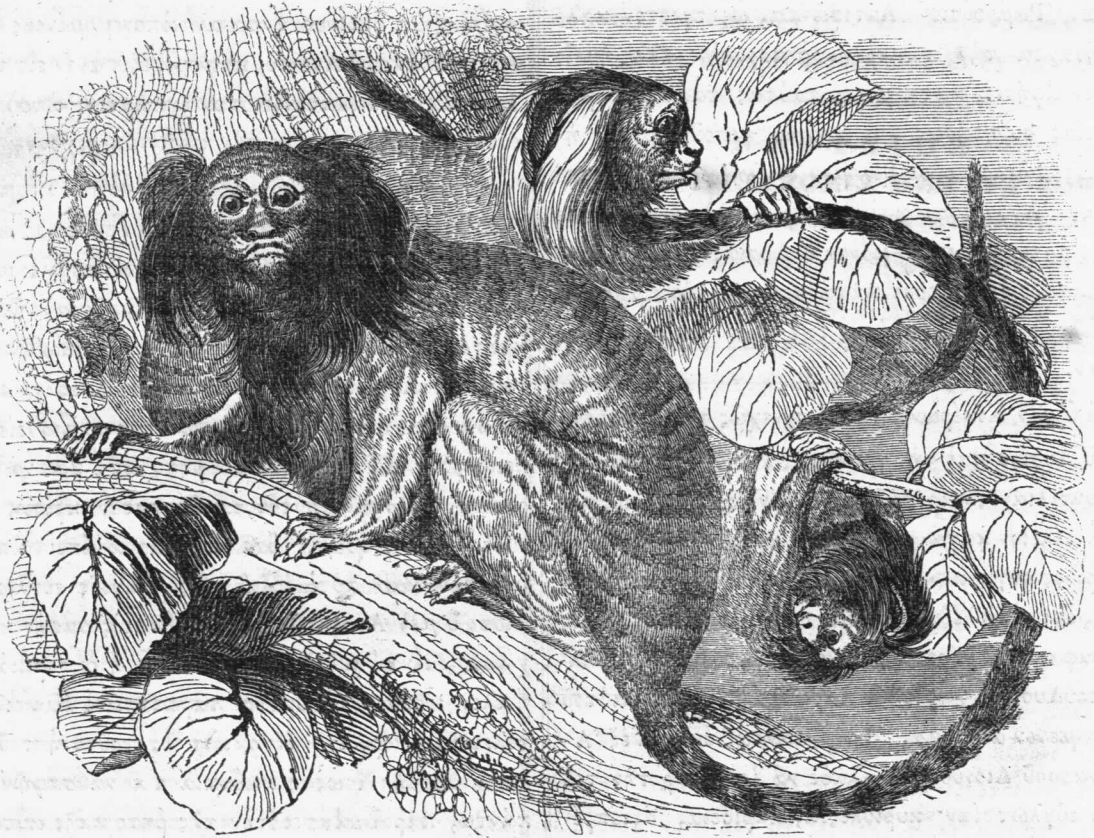

Μετά δὲ τὸν Λυσίαν καὶ τὸν Ἰσοκράτην νομίζομεν περιττὸν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν ἡμετέραν προσοχὴν εἰς τὸν Ἰσαῖον, Δείναρχον, Λυκοῦργον καὶ ἄλλους τῶν τότε ῥητόρων, ἂν καὶ λίαν ὀνομαστούς γενομένους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἴσως ὁ Ὑπερίδης, ἐπαινεθεὶς μᾶλλον τῶν ἄλλων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἤθελεν εἶσθαι ἄξιος μεγαλητέρας ἐξετάσεως καὶ προσοχῆς,

εἰάν ἐσώζοντο μνημεῖα τῆς αὐτοῦ εὐγλωττίας. Ἄλλ' ἐξ ὅλων τῶν λόγων τοῦ Ὑπερίδου, ὄντων ὑπὲρ τοὺς ἐξήκοντα, οὐδεὶς διεσώθη· ἐκτὸς τοῦ κατ' Ἀριστογείτωνος, ὅστις ἀπαντᾷται μετὰ τῶν τοῦ Δημοσθένους, καὶ τὸν ὁποῖον τινὲς ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ὑπερίδην· ἀλλ' οὐδὲ οὗτος δύναται ἀδιστακτικῶς ν' ἀποδοθῇ εἰς αὐτὸν, ὥστε μετὰ λόγου νὰ ληφθῇ ὡς δεῖγμα τῆς εὐγλωττίας αὐτοῦ. (ἀκολουθεῖ)

Ο ΛΕΥΚΩΤΙΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Οὗτος ὀνομάζεται εἶδος πιθήκου ἐκ τῆς τάξεως τῶν μακροούρων λεγομένων πιθήκων, ἕνεκα τῶν λευκῶν τριχωτῶν αὐτοῦ ὤτων· κατοικεῖ δὲ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν, καὶ εἶναι γενικῶς μικρόσωμος· διότι τὸ μὲν μέγεθος τοῦ ὅλου σώματος αὐτοῦ εἶναι ὀκτὼ ἕως ἑννέα Γαλλικῶν δακτύλων, τὸ δὲ τῆς οὐρᾶς ἐνὸς περίπου ποδὸς, καὶ βαδίζει ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν αὐτοῦ πολὺ εὐκολωτέρως, ἢ οἱ λοιποὶ πίθηκοι· αἱ τρίχες τοῦ δέρματος αὐτοῦ εἶναι χρώματος στακτεροῦ, ὑποκιτρίνου, ἢ ὑποκοκκίνου, αἱ δὲ τῆς ῥάχews καὶ τῆς οὐρᾶς θαλέος στακτεροῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου ἔχει λευκὰ στίγματα, ἐκ δὲ τῶν ὤτων

αὐτοῦ κρέμονται μακραὶ καὶ λευκαὶ τρίχες ἐν εἵδει λοφωτῶν πτερῶν· αἱ δὲ τρίχες αὗται φύονται εἰς τὸ ζῶον, ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν ἡδίκην αὐτοῦ ἡλικίαν· τὸ δὲ πρόσωπον καὶ αἱ παλάμαι αὐτοῦ ἔχουσι τὸ χροῖμα τῆς ἀνθρωπίνου σαρκὸς· μετὰ δὲ τῶν δύο ὀφθαλμῶν φέρει σαρκώδη τινὰ ἐξοχήν.

Ἄν δὲ καὶ γενικῶς οἱ λευκώτιοι πίθηκοι δεικνύουσι χαριέστατα κινήματα τοῦ σώματος, δυσκόλως ὅμως καὶ σπανίως ἐξημεροῦνται. Οἱ λευκώτιοι πίθηκοι ἐρεθιζόμενοι ἐκβάλλουσι τραχεῖαν τινὰ κραυγὴν, ἐνίοτε δὲ καὶ συρίζουσι· ἢ τρέφονται μὲν ἀπὸ καρπῶν, ὀστρακοδερμάτων καὶ ἰχθύων, ἀναβαίνουνσι δὲ

εὐκόλως ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ κρεμῶνται ἀπὸ τῶν κλόνων αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη τῶν πιθήκων· τὸ δὲ παρὰδοξον ἰδίωμα τοῦ ζώου τούτου εἶναι, ὅτι αἱ θήλειαι οὐδεμίαν φαίνονται ἔχουσαι στοργὴν πρὸς τὰ νεογνά αὐτῶν, τὰ ὅποια ἐνίοτε κατατρῶγουσιν, ἢ ἀφίνουσιν ἀπροσάτευτα, ἐὰν ὁ πατὴρ προφθάσας δὲν ὑπερασπισθῇ καὶ ἐκθρέψῃ αὐτά.

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης εἰκονογραφίας ὁλοκλήρως παριστῶμενον ζῶον, εἰκονίζει τὸ ἄρσεν τοῦ λευκωτίου πιθήκου, τὸ δὲ ὅπισθεν τὴν θήλειαν αὐτοῦ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΕΥΓΕΝΗ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗ ΚΟΡΗΝ

Παρά τιμος πατρικοῦ αὐτῆς Φίλου.

Κυρία!

Πλησίον τῆς ωραιότητος παρακάθεται πάντοτε ἡ κολακεία, ἡ ἀχώριστος αὐτῆς σύντροφος. Τὰ δὲ μωρὰ ἐγκώμια, διὰ τῶν ὁποίων αὕτη περικλύπτει ὡς διὰ χρυσοῦ δυκτίου τὴν ψυχὴν τῶν ωραίων γυναικῶν, ἐπιτυγχάνουσιν αἰετοτε νὰ σύρῳσιν αὐτὰς εἰς ὑπέρμετρον ματαιότητα· διὸ καὶ ἡ ματαιότης, Κυρία μου, εἶναι ἡ μεγίστη νόσος τοῦ ὑμετέρου φύλλου.

Καθόλου αἱ γυναῖκες ἀγαπᾶτε τοὺς πρὸς χάριν λόγους· τοῦτο μάλιστα ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν σχεδὸν ὅλων τῶν γυναικῶν· ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησις αὕτη εἶναι θλιβερά καὶ οὐσιωδῶς ἐπιβλαβής, διότι δὲν ὑπάρχει μωρότερον καὶ ἀηδέστερον ἄκουσμα· ἐπειδὴ, εἰ μὲν πραγματικῶς ἔχει τις τὸ διὰ τῶν τοιούτων λόγων ἐκφραζόμενον προτέρημα, τί χρησιμεύει νὰ ἀκούσῃ αὐτό; εἰ δὲ καὶ στερεῖται τούτου, οἱ πρὸς χάριν λόγοι ἀποκαθίστανται εἰρωνεία καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὕβρις. Διότι λέγων μοι ὅτι ἔχω προτερήματα τῶν ὁποίων στεροῦμαι, μὲ εἰδοποιεῖς πλαγίως πως, ὅτι ὤφειλον νὰ ἔχω τὰ προτερήματα ταῦτα καὶ ἐπομένως ἡ ἄτοπος αὕτη φιλοφροσύνη, ἀντὶ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ, ἀνάγκη καὶ νὰ μὲ λυπήσῃ.

Ἐπαινῶν τις πολὺ ἐπαινεῖ συνεχῶς ὑπὲρ τὸ δέον καὶ τότε πρόκειται κίνδυνος μήπως ἡ φαντασία, τὸ σύνηδες τοῦτο μωρὸν τηλεσκόπιον, μεγαλύνουσα τὰ ἀντικείμενα αὐψύσῃ αὐτὰ ὑπερβαλλόντως. Ἐκ μέρους μου ὅμως, Κυρία, δὲν ἔχεις νὰ φοβῇσαι τοιοῦτόν τι· διότι δὲν θέλω σὲ κατατάξαι ποτὲ εἰς τὴν κλάσιν τῶν

ἀστέρων, οὐδὲ καὶ μεταξὺ τῶν ἀμυδρῶν· καὶ διατί; σὺ ἡ ἰδίᾳ γνωρίζεις τὴν αἰτίαν· ἡ κολακεία εἶναι ὁ πλον ἀδεξιώτερον ἢ ὠφελιμώτερον· διὰ τοῦ ἀθλίου τούτου μέσου οἱ ἄνθρωποι προσβάλλουσι τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς βασιλεῖς, σύροντες αὐτοὺς εἰς τὸν ὀλεθρον, ἢ τοῦλάχιστον ἐνόχους καθιστῶντες.

Εὐχαρίστως δὲ ἤθελε παραδεχθῇ τις τὴν εὐάρεστον εὐτυχίαν τῶν ἐπαινῶν, ἐὰν δὲν ἐγνώριζε διὰ τῆς πείρας, ὅτι ὁ ἔπαινος ματαιῶν πραγμάτων δύναται ἐμποιῶν ὑπερηφάνειαν, νὰ γεννήτῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κτήσεως τῶν ματαιῶν τούτων πραγμάτων.

Πᾶσα νέα κόρη, καὶ τοὶ μηδόλως φιλάρεστος, χαίρει ὅμως μεγάλως θαυμαζομένη ὑπὸ τοῦ κόσμου· ἤθελον δὲ εἶσθαι πολὺ ἄδικος, ἐὰν ἐπροσπάθουν νὰ σὲ ἐμπνεύσω ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς ἀδελθεῖς ἐπαινους· διότι ἐὰν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην πᾶς ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος, κατὰ πολὺ ἰσχυρώτερον λόγον, καὶ πᾶσα γυνὴ εἶναι γυνή· τὸ δὲ ἐπαινεῖν καὶ κολακεύειν δὲν εἶναι συνώνυμα· διότι ἐπαινοῦμεν μὲν πᾶν ὅ,τι μᾶς ἀρέσκει, πᾶν ὅ,τι μᾶς εὐχαριστεῖ, ἐνεργοῦντες εἰλικρινῶς καὶ ἐλευθέρως καὶ τοῦτο προξενεῖ ἡδονήν· κολακεύομεν δὲ διὰ τὸ συμφέρον ἡμῶν ποταπῶς καὶ διὰ νὰ ἀρέσωμεν· τοῦτο δὲ σαγηνεύει εὐκόλως τὴν καρδίαν καὶ ἐπομένως ἡ κολακευομένη κόρη, χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς ποτὲ νὰ ζητήσῃ τοιοῦτόν τι, δύναται νὰ κατασταθῇ εἰδωλον κολακείας, θυμιαζομένη καὶ λατρευομένη· ἐὰν δὲ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς σκοτισθῇ ὑπὸ τῶν καπνῶν παρεκκλίνη, εἰς ὁποίας τότε καὶ πόσας παρεκτροπὰς δύνανται νὰ παρασύρῳσι τὸν νοῦν εἰκοσαετοῦς κόρης οἱ ἐπαγωγοὶ τρόποι καὶ δόλιοι καὶ ἐπιτήδαιοι εἰτηγήσεις.

Ἐνίοτε ἡ κολακεία καλύπτεται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ ἐπαινοῦ, καὶ τότε ἀποκαθίσταται δηλητήριο βραδὺ μὲν, ἀλλὰ διασταζόμενον καὶ ἀπορρόφούμενον ὑπὸ τῆς ψυχῆς, ὅπου ἐπιφέρει ἀνεπαισθήτως ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια οὐδὲ νὰ ὑποπτευθῇ τις ἡδύνατό κατ' ἀρχάς· ὅταν δὲ τὸ κακὸν φθάσῃ εἰς τὸν ἔσχατον τοῦτον βαθμὸν, τότε καταντᾷ ἀθεράπευτον· καὶ μολοντοῦτο, λέγεις καθ' ἑαυτήν, εἶναι πολὺ ἡδονικὸν νὰ ἀκούῃ τις περίξ αὐτοῦ γλυκὺν ψιθυρισμὸν θαυμασμοῦ! καὶ ἤθελες ἴσως μὲ ἐρωτήσῃ, τάχα δὲν εἶναι ἀθῶα εὐχαρίστησις ἡ τοιαύτη τέρψις;